

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/61/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816206936
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7816206936.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobkyne W. C., nar. XX.X.XXXX, C. XX, zast. JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Bratislava, Zámocká 26, IČO: 35 526 343 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátka kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47233516, o neplatnosť zmluvy o úvere a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 10Csp/35/2016-58 z 20.10.2017 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok vo výroku I., ktorým bol žalovaný zaviazaný uhradiť žalobkyni 1.399,78 eur istiny a vo výroku III. o náhrade trov konania.

Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyni 1.399,78 eur istiny, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. konanie o určenie neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500014157 zo dňa 13.8.2012 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033999 zo dňa 25.10.2013 zastavil a III. žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500014157 z 13.8.2012 uzavretou medzi stranami sporu mu vyplynulo, že žalobkyni bol poskytnutý úver 480 eur so splatnosťou 42 splátok, 19. dňa v mesiaci, s výškou splátky 25,72 eur, celková čiastka na splatenie 1.080,24 eur, RPMN 68,85%, ročná úroková sadzba 70,02 %, priemerná RPMN 46,52 %. Poskytnutá čiastka revolvingu bola 253,08 eur, celková čiastka na splatenie 617,28 eur, predpokladaná RPMN 70,02% a ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%. Konštatoval, že tieto údaje boli uvedené v bode 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom v bode 6 sa majú uvádzať údaje o schválenom úvere, ktorý sa nemá vyplíňať a na predloženej zmluve je vyplnený perom, pričom ostatná časť zmluvy je vyplnená strojom. Žalobkyňa mala zmluvu podpísať 6.8.2012 a žalovaný 13.8.2012, pričom k uvedenému dňu je datované aj Oznámenie veriteľa o schválení úveru, kde sú uvedené údaje o schválenom úvere. Zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033999 z 25.10.2013 uzavretou medzi stranami sporu mu vyplynulo, že žalobkyni bol poskytnutý úver 1.350,00 eur so splatnosťou 48 splátok 1. dňa v mesiaci, s výškou splátky 69,34 eur, celková čiastka na splatenie 3328,32 eur, RPMN 68,85 %, ročná úroková sadzba 70,01 %, priemerná RPMN 46,06 %. Poskytnutá čiastka revolvingu bola 563,81 eur, celková čiastka na splatenie 1.664,16 eur, predpokladaná RPMN 70,01 % a ročná úroková sadzba revolvingu 80,97 %. Konštatoval, že predmetné údaje boli uvedené v bode 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom v bode 6 sa majú uvádzať údaje o schválenom úvere, ktorý sa nemá vyplíňať a na predloženej zmluve je vyplnený perom, pričom ostatná časť zmluvy je vyplnená strojom. Žalobkyňa mala zmluvu podpísať

23.10.2013 a žalovaný 25.10.2013, pričom k uvedenému dňu je datované aj Oznámenie veriteľa o schválení úveru, kde sú uvedené údaje o schválenom úvere. Z Prehľadu platieb žalobkyne na zmluvu č. 8500014157 mu vyplynulo, že žalobkyňa uhradila 1.080,24 eur a na zmluvu č. 8500033999 uhradila 2.151,64 eur. Na základe vykonaného dokazovania urobil záver, že žaloba je dôvodná a preto jej vyhovel, že žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovaného z dôvodu, že na zmluvu č. 8500014157 žalobkyňa uhradila o 600,24 eur viac, ako dostala a na zmluvu č. 8500033999 uhradila o 801,64 eur viac, ako dostala. Po preskúmaní oboch zmlúv zistil, že boli uzavreté v čase účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z., pričom neobsahovali všetky náležitosti uvedené v § 9 zákona. Konštatoval, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Obč. zák. a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, že vznikol občianskoprávny vzťah, a nie obchodnoprávny vzťah v zmysle § 497 a nasl. Obch. zák. Z prehľadu poskytnutých finančných prostriedkov mu vyplynulo, že žalovaný z titulu úveru žalobkyni skutočne vyplatil celkovo sumu 480 eur + 1350 eur, spolu 1830 eur, pričom žalobkyňa splátkami uhradila 1080,24 eur + 2151,64 eur, spolu 3231,84 eur. Poukázal na to, že predložená zmluva je predtlačný formulár, bežne používaný žalobcom, resp. jeho zmluvnými obchodnými partnermi na tento účel. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy. Vychádzajúc z § 52 ods. 1, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1, 2 Obč. zák., § 3 ods. 1, 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, § 1 ods. 2, § 9, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia (ich znenie citoval), urobil záver, že Zmluva o revolvingovom úvere z 13.8.2012 a Zmluva o revolvingovom úvere z 25.10.2013 podpísaná účastníkmi, sú spotrebiteľskými zmluvami a neradia sa režimom Obch. zák. Zistil, že oboznamované Zmluvy o revolvingovom úvere sú v rozpore s § 9 ods. 2 písm. f), k), o) a p) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahujú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ani úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a ani upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru. Poukázal na to, že v Zmluvách o revolvingovom úvere je uvedená mesačná splátka 25,72 eur, resp. 69,34 eur v počte 42, resp. 48 mesiacov, s termínom splátky 19. resp. 1. deň v mesiaci, avšak z uvedeného nevyplýva doba trvania zmlúv o spotrebiteľskom úvere ani termín konečnej splatnosti spotrebiteľských úverov. Vzhľadom na obsah § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, kde sa okrem iného ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza aj počet splátok, mal za nepochybné, že konečnú splatnosť úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) cit. zák. nemožno stotožniť s počtom splátok, ale táto musí byť určená dátumovo. Predmetné zmluvy o revolvingovom úvere pritom takéto určenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahujú. Zo zmlúv o revolvingovom úvere v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch mu nevyplývalo ani, aká je výška splátok istiny, aká je výška splátok úrokov a aká je výška splátok iných poplatkov. Žalovaný totiž v oznámení o schválení úveru uviedol celkovú splátku, z ktorej nie je možné zistiť jednotlivé zložky. Zdôraznil, že v zmluvách o revolvingovom úvere sa navyše uvádza celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) vo výške 1080,24 eur, resp. 3328,32 eur, pričom ani táto suma nie je rozpísaná v splátke. Konštatoval, že v zmluvných dojednaniach, ktoré majú byť súčasťou uzatvorených zmlúv o revolvingovom úvere, je v článku 5 uvedené, že za poskytnutie úveru sa dlžník zaväzuje zaplatiť veriteľovi úroky vo výške uvedenej v bode 6 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvy o revolvingovom úvere a oznámeného dlžníkovi v oznámení podľa článku 2 ods. 2.2 Zmluvy. Úroky sú splatné v mesačných splátkach spolu s istinou úveru podľa splátkového kalendára uvedeného v bode 6 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvy o revolvingovom úvere a oznámeného dlžníkovi v oznámení podľa článku 2 ods. 2.2 Zmluvy, pričom úroky budú platené bez amortizácie istiny. Citujúc znenie § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39 a § 41 Obč. zák., poukázal na to, že zo Zmluvy o revolvingovom úvere nevyplýva, z akých položiek (poplatkov a úrokov) pozostáva navýšenie úveru, aká je výška splátok istiny, aká je výška splátok úrokov a aká je výška splátok ďalších poplatkov, preto tieto zmluvné podmienky spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, že žalovaný do Zmluvy o revolvingovom úvere uviedol celkovú splátku, z ktorej nie je možné zistiť jednotlivé zložky. Navyše, dojednanie o úrokoch uvedené v článku 5 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, v zmysle ktorého úroky sú

splatné v mesačných splátkach spolu s istinou úveru podľa splátkového kalendára uvedeného v bode 6 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvy o revolvingovom úvere a oznámeného dlžníkovi v oznámení podľa článku 2 ods. 2.2 Zmluvy, považoval, vzhľadom na skutočnosť, že uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia je v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) nevyhnutnou náležitosťou samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri jeho uvedení len do Zmluvných dojednaní, kde ako súčasť husto a drobným písmom písaného textu zmluvných podmienok splyvajú s ostatnými podmienkami, a tiež z dôvodu, že splátkový kalendár, na ktorý odkazovalo, v Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluve o revolvingovom úvere ani v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi podľa článku 2 ods. 2.2 Zmluvy uvedený nebol, za obchádzanie zákona a zavádzanie spotrebiteľa. Okrem toho uviedol, že zmluvné podmienky vyjadrené v článku 5 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere neboli vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, a teda boli formulované v rozpore s § 37 ods. 1 Obč. zák. Vymedzenie úrokov spôsobom uvedeným v Zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere mal za neurčité a nezrozumiteľné, z uvedeného mu nevyplývala ani výška jednotlivých zložiek mesačnej splátky, pričom priemerný spotrebiteľ nemá možnosť si uvedenú výšku ani vypočítať a spotrebiteľ tak v čase uzatvárania zmluvy, ani v priebehu trvania zmluvného vzťahu, nemal vedomosť o tom, z akých položiek a v akej výške pozostáva navýšenie úveru. Zároveň poukázal na to, že zmluvné podmienky uvedené v článku 5 (Úroky za poskytnutie úveru) Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, neboli individuálne dojednané, čo vyplýva aj z rozhodovacej činnosti súdu, ktorý riešil viacero sporov, kde vystupuje žalovaný a uplatňuje si právo na zaplatenie navýšenia poskytnutého úveru a zmluvnej pokuty, že zmluvy o revolvingovom úvere sa líšia svojím obsahom len v údajoch o spotrebiteľovi, výške úveru a výške a počte splátok. Tieto zmluvy sú formulárovými zmluvami, do ktorých sa údaje dopisujú. Žalovaný v konaní súdu nepreukázal, že by boli zmluvné podmienky individuálne dojednané. Pri zohľadnení všetkých týchto skutočností dospel k záveru, že dojednanie strán sporu vyjadrené v článku 5 (Úroky za poskytnutie úveru) Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto je podľa § 53 ods. 5 a aj podľa § 39 Obč. zák. neplatné. Zároveň považoval aj neuvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ani výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov za neprijateľnú zmluvnú podmienku a ako takú za neplatnú v zmysle § 53 ods. 5 Obč. zák. Navyše poukázal na § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, okrem iných aj písm. f) a k), a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Urobil záver, že žalobkyňa mala povinnosť vrátiť žalovanému len požičanú sumu 480,00 eur a 1350,00 eur, bez akéhokoľvek navýšenia a všetko, čo zaplatila navyše, najmenej sumu 1399,78 eur, zaplatila bez právneho dôvodu a žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Citujúc znenie § 451 ods. 1, 3 a § 456 Obč. zák., vzhľadom na vnútroštátnu úpravu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a výklad tohto ustanovenia ustálený súdnou praxou (napr. rozsudok KS KE 2Co/105/2017), uviedol, že nie je možné ani po rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C42/15 uskutočniť iný výklad vnútroštátneho práva, že zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv sankcionoval veriteľa tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve nie sú uvedené náležitosti okrem iných aj podľa § 9 ods. 2 písm. k). Zákonom stanovené presné členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby veriteľ si nemohol uplatňovať nároky, na ktoré nemá právo. Navyše, pri spôsobe uzatvárania zmlúv v čase podpísania zmlúv žalobkyňou vôbec nevedela, za akých podmienok jej nakoniec bude poskytnutý úver a preto bolo potrebné žalobe vyhovieť. Ďalej zistil, že oboznamované zmluvy boli v rozpore aj s § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko žalovaný uviedol v zmluve z 13.8.2012, že RPMN úveru je 68,85%, pričom podľa výpočtu súdu cez RPMN kalkulačku by RPMN predstavovala 70,02%, že podobne v zmluve z 25.10.2013 bola RPMN uvedená vo výške 68,85 % a podľa prepočtu súdu cez RPMN kalkulačku by RPMN predstavovala 70,01%. Tým, že žalovaný uviedol nesprávnu výšku RPMN v neprospech spotrebiteľa, spotrebiteľské úvery sú bezúročné a bez poplatkov aj podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Výrok o náhrade trov konania oprel o § 255 ods. 1, 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1, 2. Žalobkyňa mala v konaní úspech v celom rozsahu a preto jej bolo priznané právo na náhradu trov vo výške 100 %.

3. Proti rozsudku a to výrokom I. a III., ktorými súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyni 1.399,78 eur istiny a výroku o náhrade trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p.

4. Vytýkal súdu jeho záver, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500014157 a č. 8500033999 je v rozpore s § 9 ods. 2 písm. f), k), o) a p) zákona o spotrebiteľských úveroch, že nesprávne vyložil uvedené zák. ust., nesprávne a neúplne zistil skutkový stav a preto vo veci nesprávne rozhodol. Z rozsudku mu nevyplýval žiadny relevantný záver odôvodnený konkrétnym zákonným ustanovením o tom, prečo podľa súdu zmluvné dojednania nachádzajúce sa na tej istej listine ako zmluva samotná, nie sú jej súčasťou. Uviedol, že právny poriadok pritom výslovne predpokladá to, že časť zmluvy môže byť určená napríklad aj odkazom na obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené (§ 273 ods. 1 Obchodného zákonníka), že každá zo zmlúv o revolvingovom úvere uzavretá medzi sporovými stranami je tvorená ustanoveniami na listine označenej ako Zmluva o revolvingovom úvere, zmluvnými dojednaniami a oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, že k takémuto záveru dospel aj Krajský súd v Prešove, ktorý v rozsudku 13Co/111/2014 - 166. Zdôraznil, že obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z textu zmluvy, konkrétne z bodu 13. zmluvy o revolvingovom úvere mu vyplývalo, že zmluvné dojednania sú súčasťou zmluvy (čo do právnej povahy). Tvrdil preto, že súd sa správne nevyporiadal so základnou otázkou, ktorou bolo to, čo tvorí zmluvu o revolvingovom úvere. V dôsledku toho dospel k nesprávnym záverom aj ohľadne jednotlivých náležitostí, ktorých absenciou odôvodnil záver vedúci k rozhodnutiu vo veci samej. V súvislosti s údajom o konečnej splatnosti poukázal žalovaný na čl. 4. ods. 4.5 Zmluvných dojednaní, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Ďalej uviedol, že zákonná úprava nešpecifikuje podrobnejšie, čo sa pod termínom konečnej splatnosti má uviesť a ako sa má tento údaj vyjadriť. Z účelu tejto náležitosti je možné usudzovať, že ide o vyjadrenie toho, kedy dlžník pri riadnom splácaní splní svoje záväzky z uzavretej zmluvy. Z toho je zrejmé, že uvedená náležitosť plní informačnú funkciu vo vzťahu ku spotrebiteľovi a má informovať spotrebiteľa o tom, ako a s čím je spojené splatenie záväzkov. Určenie konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedené dvomi spôsobmi: určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II. rozsudku v spomenutej veci). Poukázal tiež na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neúvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Poukázal aj na aj zmenu právnej úpravy v zákone Č. 129/2010 Z.z., schválená 12.10. 2017 zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon Č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené, o.i., aj to, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru". Na základe uvedeného preto tvrdí, že záver súdu o neúvedení konečnej splatnosti úveru nie je správnym. Tvrdil, že súd dospel k nesprávnemu záveru náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) výška, počet a termíny splatnosti splátok, že uvádzanie "výšky, počtu a termínov splatnosti splátok" podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neznamená ich rozčlenenie na časť istiny, časť úrok a časť iné poplatky. Rozhodol tak nielen o tom Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, ale jeho názor prevzala napríklad aj Národná banka Slovenska. Nesúhlasil aj so závermi súdu ohľadne neúvedenia úrokovej sadzby uplatňovanej pre prípad omeškania. Poukázal na to, že výška úroku z omeškania sa uvádza v bode 6 zmluvy. Rovnako napádal aj záver, podľa ktorého by zmluva nemala obsahovať poučenie o dôsledkoch nesplácania, kedy táto náležitosť sa uvádza v samostatnej časti zmluvných dojednaní, a to konkrétne v článku 14 označenom ako porušenie zmluvy o RÚ. Poukázal aj na nezákonnosť záverov súdu, že zmluva neobsahuje podľa jeho výpočtu správnu RPMN. Uviedol, že v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz o postupe výpočtu RPMN tak, ako to určuje zákon, že súd odkazuje na kalkulačku, čo vyvoláva pochybnosti o tom, či ide o výpočet podľa zákona. Zo žiadneho dôkazu vykonaného v konaní mu nevyplývalo, že by súd zisťoval dátum vyplatenia úveru, ktorý dátum vyplatenia úveru a počet dní medzi jeho vyplatením a každou jednotlivou splátkou je podstatným pre výpočet RPMN a ak súd tieto údaje nemal preukázané a ustálené, nemohol vypočítavať RPMN spôsobom, ktorý určuje zákon (citujúc znenie § 9 ods. 2 písm. j) a § 19 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.).

Navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať mu právo na náhradu 100 % trov právneho zast. a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasila s tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalovaného, ktoré považuje za účelové. Poukázala na to, že citácia judikatúr súdov SR a Súdneho dvora EÚ nie je záväzná pri rozhodovaní tejto konkrétnej veci. Plne sa stotožnila s právnym záverom súdu prvej inštancie, pretože vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a správne vo veci rozhodol a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodnil. Naďalej zotrvala na doterajších tvrdeniach a k veci samej viac už nemá čo dodať. Navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnila trovy odvolacieho konania vo výške 100%.

6. Rozsudok vo výroku II. o zastavení konania o určenie neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere, odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní nebol preskúmaný.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok vo výroku I. a III. ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, v podstate ho správne právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v prevažnej miere stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8. Žalovaný v odvolacom konaní uplatnil odvolacie dôvody, uvedené v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p. t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

10. Žalobca nevytýka rozhodnutiu konkrétne dôvody, ktoré sú obsiahnuté v odvolacom dôvode uvedenom v § 365 ods. 1 písm. b), t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V postupe súdu, o. i., nebola zistená vada a nesprávny procesný postup, ktorý by znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v 389 C.s.p., ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami C.s.p.), pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je také porušenie práv strany sporu, v dôsledku ktorého jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ide napr. o nedostatok vyrozumienia strany sporu o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumienia), v dôsledku ktorého bola strana sporu vylúčená z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a pod., neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia alebo poučenia o dôkaznej povinnosti, aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď pre to neboli splnené podmienky a pod. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. C.s.p., napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz nebol vykonaný zákonným spôsobom, strane sporu v

rozpore so zákonom nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

12. Uvedený odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nie je daný.

13. V konaní nebola zistená vada, ktorej dôsledkom by bolo nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ktorú, okrem iného žalovaný v odvolaní nekonkretizuje a to tak, aby bolo zrejmé, akej vady sa súd prvej inštancie dopustil, dôsledkom čoho by došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej.

14. Odvolací dôvod týkajúci sa chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

16. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, pokiaľ ide o vyhodnotenie skutkového stavu.

17. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany i podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

18. Súd použil správny právny predpis v podstate, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu.

19. Odvolací súd sa síce stotožňuje s názorom žalovaného uvedeného v odvolaní, že uvedenie výšky, počtu a termínu splatnosti splátok podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neznamená ich rozčlenenie na časť istinu, časť úrok a časť iné poplatky (opierajúc sa aj o rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo vec C-42/15). Aj najnovšia judikatúra sa ustálila na právnom názore (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018), ktorá dospela k záveru, že eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), že pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010

Z.z. uvádza pojmy výška alebo počet či termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Napriek nesprávnemu výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, považujúc predmetné revolvingové úvery uzavreté ako úvery bez úrokov a bez poplatkov a že rozhodol vecne správne.

20. Odvolací súd upriamuje pozornosť na záver súdu, že zmluvné podmienky uvedené v čl. 5 (úroky za poskytnutie úveru) zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere neboli individuálne dojednané, že predmetné zmluvy sú formulárovými zmluvami, do ktorých sa údaje dopisujú a že žalovaný v konaní nepreukázal, že by zmluvné podmienky boli medzi zmluvnými stranami individuálne dojednané, že dojednanie strán sporu v čl. 5 (úroky za poskytnutie úveru) zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a preto je podľa § 53 ods. 5 a § 39 Obč. zák. neplatné, že zmluvy o revolvingovom úvere boli v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko žalovaný uviedol v zmluve z 13.8.2012, že RPMN úveru je 68,85%, pričom podľa výpočtu súdu cez RPMN kalkulačku by táto predstavovala 70,02% a v zmluve z 25.10.2013 bola RPMN uvedená vo výške 68,85% a podľa prepočtu súdu cez RPMN kalkulačku by táto predstavovala 70,01%, že neuvedením správnej výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa možno považovať spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov aj podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Už z týchto dôvodov bolo potrebné rozsudok vo výroku I. a III. ako vecne správny potvrdiť, keďže povinnosťou žalobkyne bolo vrátiť žalovanému len požičanú sumu 480,00 eur, bez akéhokoľvek navýšenia a všetko, čo zaplatila navyše nad túto sumu, zaplatila bez právneho dôvodu, čím sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

22. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná a žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, preto žalobkyňa bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

23. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).